

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobkyně IMEX Group, s. r. o., se sídlem Milíčova 1343/16, 702 00 Ostrava-Moravská Ostrava, zastoupené JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Těsnohlídkova 9, 613 00 Brno, proti žalovanému Ministerstvu zahraničních věcí, se Loretánské nám. 5, 118 00 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 10. listopadu 2009, č. j. 125828/2009-OZI,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 10. listopadu 2009, č. j. 125828/2009-OZI, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 7808 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jejího zástupce JUDr. Radka Ondruše, advokáta.**

Odůvodnění:

Žalobkyně se žádostí ze dne 13. února 2007 domáhala u žalovaného postupem podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, poskytnutí seznamu všech skupin vojenského materiálu, jejichž dovozu či vývozu do konkrétních zemí brání relevantní *denial*, seznamu všech obchodních společností, u nichž uzavření obchodu s konkrétní skupinou vojenského materiálu brání relevantní *denial*, a seznamu zemí, u nichž obchodu s konkrétní skupinou vojenského materiálu brání relevantní *denial*.

Žalovaný odmítl žádost žalobkyně o informaci rozhodnutím ze dne 19. února 2007; odvolal se přitom na § 7 a § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb.; požadované informace jsou utajovanými informacemi cizí moci ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných

informací a o bezpečnostní způsobilosti. Žalovaný poukázal také na § 31 zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem, který stanoví povinnost mlčenlivosti.

Rozklad žalobkyně proti tomuto výměru (žalovaným označovaný jako „odvolání“) zamítl ministr zahraničních věcí nejprve rozhodnutím ze dne 21. března 2007. Toto rozhodnutí však městský soud zrušil pro nepřezkoumatelnost rozsudkem ze dne 26. května 2009, č. j. 6 Ca 110/2007-60.

Ministr opětovně rozhodl o rozkladu (žalovaným stále označovaném jako „odvolání“) dne 10. listopadu 2009 tak, že jej zamítl; toto rozhodnutí je předmětem nyní projednávané žaloby. Ministr uvedl, že pravidla, podle nichž státy EU postupují při povolování vývozu zbraní, jsou stanovena v Kodexu chování EU při vývozu zbraní, který je společným postojem Rady EU (2008/944/SZBP ze dne 8. prosince 2008) a který je pro ČR závazným dokumentem. Dohodou členských zemí EU bylo současně stanoveno, že tyto informace budou považovány za utajované (článek 4 citovaného společného postoje). Informace týkající se *denialů* jsou tedy utajovanou informací a jsou tak také v souladu se zákonem označeny (stupněm utajení „*restreint*“, který odpovídá stupni utajení „*Vyhrazené*“); nelze je tedy poskytnout (§ 7 zákona č. 106/1999 Sb.), a žalovaný nemá ani žádný prostor pro úvahu o oprávněnosti takového označení. Žalovaný dodal, že požadované informace jdou daleko za rámec, který upravuje zákon č. 106/1999 Sb. Posuzování existence a odůvodnění použití *denialů* je součástí řízení o žádostech o udělení licence k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem. Žádost žalobkyně je v podstatě snahou o provedení jakéhosi „předlicenčního“ řízení, což je nepřijatelné nejen proto, že to popírá samotný smysl licenčního řízení, ale i proto, že situace v této oblasti (*denialy*) se neustále vyvíjí. Lze proto využít pouze standardních předběžných konzultací o konkrétním projektu zahraničního obchodu s vojenským materiálem. Žalovaný rovněž odmítl tvrzení žaloby o procesních vadách a zdůraznil, že v režimu zákona č. 106/1999 Sb. je opravným prostředkem odvolání, nikoli rozklad.

Žalobkyně v žalobě zdůraznila, že nežádá o poskytnutí informací o *denialech*, ale informací, které z těchto *denialů* vycházejí a které jsou v každém konkrétním řízení přístupné pro jeho účastníky. Namítla, že ministr ani napodruhé neodstranil vady rozhodnutí, které mu v předchozím řízení o žalobě vytkl soud. Kodex chování EU není řádně označen, ani není zřejmá jeho závaznost pro právní řád ČR (z norem EU jsou přítomny závazné pouze směrnice a nařízení). Není-li Kodex obecně závazným právním předpisem ve smyslu § 2 odst. 1 správního řádu, musí se jednat o listinu podle § 53 správního řádu a v řízení měl být proveden důkaz listinou. Žalobkyně dodala, že žalovaný v rozporu s tímto Kodexem nerespektuje nejen *denialy* cizí, ale ani *denialy* vlastní. Požadované informace nejsou označeny jako utajované v souladu s právními předpisy; srovnání stupňů utajení „*restreint*“ a „*Vyhrazené*“ není podloženo citací obecně závazného právního předpisu. Splněna není ani druhá podmínka § 7 zákona č. 106/1999 Sb., neboť žalobkyně je oprávněna seznamovat se s informacemi do stupně „*Vyhrazené*“ (ostatně tak běžně činí, když se seznamuje s konkrétními *denialy* v konkrétní věci). Žalovaný se tedy pokouší před žalobkyní utajit informace, které je jí následně povinen stejně sdělit v konkrétním řízení. Žalovaný odmítá respektovat závěry soudu, argumentace odůvodnění je i napodruhé takřka identická (žalovaný setrval i na svém názoru, že proti rozhodnutí, jímž se odmítá poskytnutí informace, nelze podat rozklad).

Žalovaný podle žalobkyně nijak nerozvedl úvahu, že by poskytnutím informace byl popřen smysl licenčního řízení. Na předběžné konzultace zmiňované žalovaným nelze spoléhat, ani předběžný souhlas nezajišťuje následně schválení žádosti o vydání licence. Tam, kde se nejedná o významný vojenský materiál, nelze ani žádat o vydání předběžné informace.

O informaci podle zákona č. 106/1999 Sb. žádala žalobkyně proto, aby nerozjednávala obchody s vojenským materiálem v těch případech, kdy by bylo zřejmé, že žalovaný dá kurcímu obchodu nesouhlasné stanovisko. Odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí vydaného v prvním stupni je zcela nepřezkoumatelné (především nejsou specifikována nařízení EU, z nichž žalovaný vycházel, ani konkrétní utajované skutečnosti s doložením důvodů utajení; není zřejmé, jak se ministr vypořádal s námitkami rozkladu); navzdory právnímu názoru soudu opakuje žalovaný zcela stejné formální chyby. Žalobkyně považuje za nezbytné, aby soud doplnil dokazování a vyzval žalovaného k předložení všech relevantních nařízení EU, rozhodnutí NBÚ o utajení požadovaných informací, popř. vyjádření NBÚ k tomu, zda se jedná o utajované informace. Rovněž si soud musí učinit úsudek o tom, zda je Kodex na území ČR považován za obecně závazný předpis. Žalobkyně proto navrhla, aby soud zrušil rozhodnutí vydaná v obou stupních a uložil žalovanému poskytnout požadované informace.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svých závěrech. Nad rámec napadeného rozhodnutí uvedl, že při hodnocení, jakému stupni utajení podle českého zákona odpovídá pojem „*restreint*“, vycházel z rozhodnutí Evropské komise 2005/94/ES ze dne 3. února 2005, dostupného na stránkách NBÚ. Upřesnil, pod jakou položkou Úředního věstníku byl publikován společný postoj Rady; existenci takto publikovaných právních aktů není podle něj třeba dokazovat listinnými důkazy. To, že *denialy* jsou utajovanými informacemi, uvádí kromě společného postoje Rady též uživatelská příručka k němu. Závaznost společných postojů ve smyslu čl. 15 Smlouvy o Evropské unii vyplývá z mezinárodní smlouvy; jejich adresáty jsou členské státy, nikoli jednotlivci (nemají proto přímý účinek). Pokud žalobkyně zpochybňuje správnost označení určitého dokumentu jako utajovaného, je třeba to řešit jinou formou či žalobou, nikoli při vyřizování žádosti o informace.

Žaloba je důvodná.

Žalovaný v prvním stupni založil své rozhodnutí na požadavcích § 7 a § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. a § 31 odst. 1 zákona č. 38/1994 Sb.; ministr zahraničí ve druhém stupni zamítl rozklad žalobkyně a závěry přijaté v prvním stupni nijak nekorigoval, pouze doplnil argumentaci k důvodu odmítnutí podle § 7 zákona č. 106/1999 Sb.

Podle § 7 zákona č. 106/1999 Sb. platí, že je-li požadovaná informace v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci, k níž žadatel nemá oprávněný přístup, povinný subjekt ji neposkytne. Podle § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. se neposkytují informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností. Podle § 31 odst. 1 zákona č. 38/1994 Sb. jsou zaměstnanci ústředních orgánů státní správy, uvedených v § 6 odst. 2 tohoto zákona, povinni zachovávat mlčenlivost o skutečnostech majících povahu obchodního a služebního tajemství, o nichž se dověděli v souvislosti s vydáváním povolení, udělováním licence nebo kontrolou obchodu s vojenským materiálem, a to i když přestali být zaměstnanci těchto orgánů. Této povinnosti mohou být zproštěni z vážných důvodů ministrem, kterému jsou nebo byli podřízeni.

Jelikož předchozí rozhodnutí ministra zahraničních věcí již bylo přezkoumáváno v řízení o žalobě, zabýval se soud v nyní projednávané věci zejména tím, zda ministr respektoval

závazný právní názor vyjádřený v rozsudku městského soudu ze dne 26. května 2009, č. j. 6 Ca 110/2007-60.

Městský soud ve svém rozsudku uvedl k rozhodnutí vydanému v prvním stupni, že odkaz na jednotlivá ustanovení zákonů nelze považovat za dostatečné důvody výroku rozhodnutí. Odůvodnění postrádá úvahy, kterými se ministerstvo řídilo při výkladu právních předpisů, není z něj patrné, na základě jakých podkladů dospělo k závěru, že požadované informace jsou označeny jako utajovaná informace a že může omezit poskytnutí informace, neboť se jedná o informace, které získalo od třetí osoby při plnění zákonem popsanych úkolů. Rovněž odkaz na ustanovení § 31 zákona č. 38/1994 Sb. není nijak rozveden. V rozhodnutí o rozkladu se pak pouze konstatuje, že Kodex chování EU při vývozu zbraní je pro Českou republiku závazným dokumentem a že dohodou členských států bylo současně stanoveno, že s těmito informacemi bude zacházeno jako s utajovanou skutečností. Tyto dokumenty a jejich závaznost nejsou nijak blíže konkretizovány; nebyl tak řádně odůvodněn závěr, že požadované informace týkající se *denialů* nelze poskytnout, neboť jde o informace utajované.

Žalovaný ve svém novém rozhodnutí oproti původnímu rozhodnutí doplnil:

- že Kodex chování EU při vývozu zbraní je Společným postojem Rady EU;
- že *denialy* jsou označeny stupněm utajení *Restreint*, tj. *Vyhrazené*;
- odstavec na str. 3 začínající slovy „*Při vyřizování žádosti o poskytnutí informací*“, v němž uvedl, že pokud je požadovaná informace označena jako utajovaná, nemá povinný subjekt žádný prostor pro úvahu o oprávněnosti takového označení;
- odstavec na str. 3 začínající slovy „*Současně bylo zjištěno*“, v němž uvedl, že žalobkyně sice klade dotazy s poukazem na zákon č. 106/1999 Sb., ale nectí jeho smysl, neboť svými dotazy v podstatě usiluje o jakési předlicenční řízení.

Podle soudu žalovaný neodstranil vytýkané vady a jeho rozhodnutí je i nadále nepřezkoumatelné. Několika důvodům, pro které byla žádost odmítnuta v prvním stupni (informace získané od třetí osoby podle § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., povinnost mlčenlivosti podle § 31 zákona č. 38/1994 Sb.), se žalovaný vůbec nevěnoval, ačkoli žalobkyně učinila i tyto důvody předmětem svého rozkladu. Nadále tedy není zřejmé, v rámci jaké kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu získal žalovaný požadované informace, a od jaké třetí osoby (viz § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb.), a proč se žalovaný domnívá, že požadované informace jsou předmětem obchodního či služebního tajemství a že jako takové nemohou být poskytnuty žadateli o informace. (Soud zároveň upozorňuje na to, že ochranu obchodního tajemství upravuje zákon č. 106/1999 Sb. speciálně, a to v § 9.)

V novém rozhodnutí se žalovaný zabýval pouze důvodem podle § 7 zákona č. 106/1999 Sb. a dospěl k závěru, že požadované informace jsou informacemi utajovanými. Soud se seznámil s rozhodnutím Evropské komise 2005/94/ES ze dne 3. února 2005 i se Společným postojem Rady 2008/944/SZBP ze dne 8. prosince 2008. Tyto právní akty jsou součástí práva EU, tzn. jsou i součástí českého právního řádu a jsou pro Českou republiku (tedy i pro její orgány veřejné moci) závazné. Zákon č. 412/2005 Sb. počítá i s informacemi, které jsou označeny jako utajované ze strany cizí moci [§ 2 písm. g)] a zachází s nimi stejně jako s utajovanými informacemi vnitrostátních původců (viz též § 21 odst. 2 zákona č. 412/2005 Sb.). Ustanovení § 7 zákona č. 106/1999 Sb., které žalovaný při odmítnutí žádosti žalobkyně

použil, však nezapovídá poskytnutí jakékoli utajované informace, nýbrž pouze takové, k níž nemá žadatel oprávněný přístup. Z pouhého faktu, že požadovaná informace je informací utajovanou, tedy nelze vyvodit, že žadatel nemá právo se s ní seznámit: nejprve je třeba zkoumat, zda žadatel má či nemá k informaci oprávněný přístup. Pouze není-li tomu tak, je v úplnosti splněna hypotéza právní normy a povinný subjekt informaci neposkytne.

Žalobkyně v žalobě namítla, že je držitelkou bezpečnostní prověrky na seznamování s utajovanými informacemi do stupně „vyhrazené“, a má tedy právo přístupu k této kategorii informací. Tohoto svého práva ostatně využívá vždy, když se seznamuje s *denialy* v konkrétním správním řízení.

Lze předpokládat, že žalovanému je toto oprávnění žalobkyně známo z jednotlivých správních řízení; k otázce, zda žalobkyně má či nemá k této kategorii informací oprávněný přístup, se však žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyjádřil (neučinil tak ani ve vyjádření k žalobě, kde jinak dosti podrobně rozpracoval stručné teze napadeného rozhodnutí). Závěr žalovaného je tak nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů: žalovaný se věnoval jen zdůvodnění toho, zda a proč je požadovaná informace informací utajovanou, nevypořádal se však s otázkou, zda žalobkyně má či nemá k této informaci oprávněný přístup. Odpověď na tuto otázku je namístě tím spíše, že žalobkyně ve své žádosti o informace nežádala poskytnutí samotných *denialů* (které jsou vydávány v konkrétních řízeních, týkají se žádostí konkrétních obchodníků se zbraněmi a jsou utajovanými informacemi), ale souhrnu informací o „zakázaných“ zemích, obchodnících a kategoriích vojenského materiálu.

Krom toho, jak už soud uvedl výše, žalovaný nijak nezdůvodnil, proč nelze informaci poskytnout i z titulu § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. a § 31 zákona č. 38/1994 Sb., ačkoli při rozhodování v prvním stupni tato ustanovení také použil a ve druhém stupni se od těchto závěrů nijak nedistancoval.

Soud ponechává stranou úvahy žalovaného o „předlicenčním“ řízení. Samotný fakt, že obchodník s vojenským materiálem se seznamuje s konkrétními *denialy* v licenčním řízení, ani fakt, že situace v oblasti *denialů* se stále vyvíjí, nemůže být důvodem pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace: odmítnout žádost lze jen z důvodů výslovně stanovených zákonem.

Kromě toho není správná úvaha, že v této věci bylo vedeno řízení o odvolání, nikoli o rozkladu, a to proto, že zákon č. 106/1999 Sb. obsahuje pro řízení ve věci žádosti o informace speciální procesní úpravu, která má přednost před obecnou úpravou ve správním řádu. Ministr měl patrně na mysli to, že zákon č. 106/1999 Sb. se v části, která upravuje opravný prostředek proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, výslovně zmiňuje pouze o odvolání, nikoli o rozkladu (§ 20 zákona č. 106/1999 Sb.). Zřejmě v řízení o poskytnutí informací neviděl pro rozklad místo ani s ohledem na § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.; podle něj platí, že pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona

- a) pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti,
- b) pro odvolací řízení a
- c) v řízení o stížnosti pro počítání lhůt, doručování a náklady řízení

ustanovení správního řádu; dále se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178; v ostatním se správní řád nepoužije.

V tomto znění platí ustanovení § 20 odst. 4 od 23. března 2006 (novelizace zákonem č. 61/2006 Sb.); v původním znění platilo, že pokud tento zákon nestanoví jinak, vztahuje se na počítání lhůt a na řízení podle § 15 a § 16 správní řád, s výjimkou ustanovení o obnově řízení a o přezkoumávání rozhodnutí mimo odvolací řízení.

Ani z dřívějšího, ani z nyní účinného znění § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. však nelze dovodit, že ve věcech podle zákona č. 106/1999 Sb. by řádným opravným prostředkem proti rozhodnutí vydanému ústředním správním úřadem nebo jeho vedoucím mělo být odvolání, a nikoli rozklad. Nové znění § 20 odst. 4 správního řádu jistě nemělo v úmyslu omezit použití pravidel stanovených správním řádem; naopak v důvodové zprávě k zákonu č. 61/2006 Sb. se uvádí, že „v souvislosti s přijetím nového správního řádu [...] dochází k většímu propojení procesů zákona o svobodném přístupu k informacím a úpravy správního řízení ve správním řádu. Tato ustanovení se aplikují na rozhodnutí o odmítnutí žádosti a na řízení o odvolání [...], v případě řízení o stížnosti se použijí pouze vyjmenovaná ustanovení správního řádu. Samotné poskytnutí informací totiž není správním rozhodnutím ve smyslu správního řádu a tudíž je upraveno zcela specificky“. Novelizací tedy zákonodárce hleděl více odlišit specifický proces poskytování informace, a naopak režimu běžných správních řízení podrobit ostatní postupy podle zákona č. 106/1999 Sb. vyvolané tím, že informace nebyla poskytnuta, byla poskytnuta jen zčásti, nesprávným postupem apod. Ačkoli nový správní řád již obsahuje ustanovení o rozkladu na jiném místě než úpravu odvolacího řízení (zatímco ve dřívějším správním řádu bylo ustanovení o rozkladu přímo součástí oddílu pojednávajícího o odvolacím řízení), zůstává řízení o rozkladu stále jen jakousi zvláštní formou řízení odvolacího pro případ, že v prvním stupni rozhodoval ústřední správní úřad nebo jeho představitel. Žalobkyně tedy nepochybně, pokud se proti rozhodnutí ministerstva bránila rozkladem.

Na druhé straně užívání pojmu *odvolání* namísto pojmu *rozklad* v poučení rozhodnutí orgánu I. stupně a v samotném napadeném rozhodnutí je sice vadou, taková vada by však neměla vliv na zákonnost rozhodnutí a nemohla by být důvodem pro jeho zrušení. Stejně tak nespátňuje soud důvod pro zrušení rozhodnutí ve formulaci poučení obsaženého v rozhodnutí I. stupně (ačkoli místo odvolání by tu měla být řeč o rozkladu). Ostatně žalobkyně podala rozklad ve stanovené lhůtě 15 dnů a k označenému orgánu a její rozklad byl věcně projednán (to, že je rozhodnutí o rozkladu nepřezkoumatelné, je věc jiná), takže nesprávnou formulací poučení nijak poškozena nebyla. Žalovaný v obou stupních ve výrokové části nesprávně označil jako žadatele o informaci zastupujícího advokáta, případně advokátní kancelář, ačkoli žadatelkou byla společnost IMEX Group, s. r. o., zastoupená advokátem. Ani toto pochybení však žalobkyni neomezilo v jejích procesních právech a nemůže vést ke zrušení rozhodnutí.

Soud tedy napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“), aniž ve věci nařizoval jednání. V novém řízení bude žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a žalovaný je tak povinen zaplatit jí náklady řízení o žalobě, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku (2000 Kč) a z odměny advokáta za dva úkony právní služby – převzetí zastoupení a podání k soudu (2 x 2100 Kč) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 7, § 9

odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif) a přechodného ustanovení čl. II vyhlášky č. 486/2012 Sb., včetně náhrady hotových výdajů (2 x 300 Kč) podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 6800 Kč. Zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, a odměna se tak zvyšuje o částku 1008 Kč odpovídající dani, kterou je zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů. Celkem tedy žalobkyni náleží 7808 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. května 2014

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková